

Note

O stradă „Constantin Tănase“ — De ce nu?

Problemele... edilitare nu intră — cum e și firesc — în preocupările revistei noastre. Totuși, nu putem rămâne indiferenți față de lipsa de inspirație, față de — hai să-i spunem — blamabilul prozaism, pe care-l dovedesc cei chemați să fie „nașii“ noilor străzi și bulevarde ale tot mai frumoasei noastre Capitale.

În „nomenclator“ există — ce-i drept — și străzi care poartă numele unor oameni de cultură, scriitori, artiști, muzicieni, dar nu lipsesc — din păcate — nici denumiri ca: Bulevardul Preciziei, Bulevardul Macaralei, strada Fragmentului, strada Segmentului, și multe altele de același calibru.

Iată, de pildă, în apropierea Cișmigiuului se află strada Puțul cu plopi.

Nu știm, și nici nu bănuim măcar, ce semnificație poate avea perpetuarea peste decenii a faptului indiscutabil, că pe această stradă a existat cândva... un „puț cu plopi“, dar — în ceea ce ne privește — această stradă este importantă, pentru că în imobilul de la nr. 10, a locuit Constantin Tănase.

Aici, pe strada Puțul cu plopi — în preajma deschiderii stagiunii — locuința lui Tănase se transforma într-un adevărat laborator de creație. Aici, și-au citit culeptele și sketchurile autorii revistelor de la „Cărăbuș“: A. de Hertz, Durma, Stoicovici, frații Alexandru și Nicolae Kirițescu, Puiu Maximilian, N. Stroe, V. Vasilașche, N. Kanner, Șt. Cristodulo, Jack Fulga ș.a.

Aici, Tănase, cu imbatabilul său fler, își asculta, cu multă luare aminte, colaboratorii, cântărea fiecare poantă, fiecare efect, pregătindu-și cu mîgală memorabilele sale apariții scenice. De o modestie pe măsura uriașului său talent, Tănase intervenea rareori, menajînd susceptibilitatea autorilor:

— Mă Mitică... mă... cum să-ți spun eu... cred că ar fi mai bine... știi tu Mitică... ce-ți spun eu... dacă ai schimba... nițeluș...!

Au trecut anii. Casa lui Tănase, patinată de vreme, își înalță zidurile, pe aceeași stradă liniștită. În această casă, prin vrednicia și sîrguința văduvei marelui actor sînt păstrate prețioase relicve: afișe, fotografii, programe de sală, costume, cortine, ș.a., grăitoare mărturii ale glorioșului trecut artistic al lui Tănase.

Ce-ar fi dacă locuința inegalatului as al revistei ar fi transformată, măcar în „casă memorială“, dacă nu chiar într-un mic muzeu?

Și ce-ar fi dacă străzii Puțul cu plopi i s-ar da numele de Constantin Tănase?

Ar fi — socotim noi — un semn de recunoaștere postumă, un semn al prețuirii pe care sîntem datori să-l arătăm față de una dintre cele mai proeminente personalități din cîte au strălucit pe scena românească.

S. Massler

Declarații fără acoperire

La începutul verii trecute, oficiali — mai importanți, sau mai puțin — directori de teatru, regizori, artiști și de o

neobișnuită verbozitate, se întreceau — care mai de care —, în declarațiile făcute presei, să-i asigure pe spectatorii bucureșteni că vor asista la o stagiune estivală, exemplară, prin varietatea repertoriului ei.

Ce s-a ales din toate aceste sforăitoare promisiuni?

Doar cîteva spectacole prăfuite, mutate din sală la grădină, bineînțeles cu întreg bagajul de lipsuri, inerente unei trambalări de circumstanță. Spectacole care n-au apucat să îmbătrînescă pe afiș, fiindcă — deh! — se cuvenea ca și actorii respectivi să-și facă binemeritul lor concediu de odihnă...

Cît privește, făgăduitele spectacole de „sunet și lumină“, timidele încercări din verile trecute, am putea spune, citindu-l pe Caragiale, că „...au fost sublime, dar au lipsit cu desăvîrșire...“

Săptămîni de-a rîndul, bucureșteanului dornic să-și petreacă o seară la teatru, nu-i rămînea decît o singură alternativă: aceea de a alege între Sonatul lunii și... Sonatul lunii!

Să recunoaștem că e mult, mult prea puțin față de nivelul exigențelor publicului nostru de teatru.

Cum rămîne însă cu declarațiile fără acoperire?

S. M.